

ΧΡΥΣΑΝΘΗ ΜΙΣΚΟΥ

ΠΕΡΑ ΑΠΟ ΤΟ ΠΕΠΛΟ ΤΩΝ ΟΝΕΙΡΩΝ

*Ένα ταξίδι από το παρελθόν στο παρόν,
μια διαδρομή από την προδοσία στην πίστη.*

ΤΙΤΛΟΣ: Πέρα από το πέπλο των ονείρων
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Χρυσάνθη Μίσκου
ΣΕΙΡΑ: Ελληνική λογοτεχνία
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ - ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Ευγενία Γάλλου
ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Εκδόσεις Έξη
ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Εκδόσεις Έξη

Copyright © Χρυσάνθη Μίσκου
Copyright © 2025 Εκδόσεις Έξη

ISBN: 978-618-5713-91-1

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις της ελληνικής νομοθεσίας (Ν.2121/1993, όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται η κατ' οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο (ηλεκτρονικό, μηχανικό ή άλλο) αντιγραφή, φωτοανατύπωση και γενικώς αναπαραγωγή, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση σε οποιαδήποτε μορφή και εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου χωρίς τη γραπτή άδεια του εκδότη.

Εκδόσεις Έξη
Λουίζης Ριανκούρ 13
11523 Αθήνα
Τηλ.: 211 4111078
www.ekdoseiseksi.gr
email: info@ekdoseiseksi.gr

Χρυσάνθη Μίσκου

ΠΕΡΑ ΑΠΟ ΤΟ ΠΕΠΛΟ
ΤΩΝ ΟΝΕΙΡΩΝ

Εκδόσεις Έξη

Ελένα —

Άνοιξα απότομα τα μάτια. Κοίταξα το ρολόι στο κομοδίνο μου, η φωτεινή ένδειξη από νέον έδειχνε έξι παρά είκοσι και ακόμα έζω ήταν σκοτάδι. Πολύ νωρίς για να σηκωθώ. *Τι παράξενο όνειρο ήταν αυτό; Και τα ονόματα περίεργα: Ζαν, Εμιλύ, Κλοντ. Είχα δει, άραγε, πρόσφατα καμία γαλλική ταινία και την είχα ξεχάσει;*

Τον τελευταίο καιρό η Μαρία με έσερνε χωρίς έλεος από τον έναν κινηματογράφο στον άλλον, αφού την είχε πατήσει με έναν κουλτουριάρη φοιτητή της Φιλοσοφικής από τη Μάλαγα*. Ήταν ο τελευταίος στη μακριά σειρά των εφήμερων ερώτων της και ευχόμουν να της τελείωνε σύντομα· ήμουν τόσο κουρασμένη τον τελευταίο καιρό που στις περισσότερες ταινίες με έπαιρνε ο ύπνος, αν και κατάφερνα να ξυπνήσω πριν από τους τίτλους τέλους, να χαμογελάω

* Μία από τις οχτώ επαρχίες της Ανδαλουσίας της Ισπανίας.

και να γνώφω ενθουσιασμένη συμφωνώντας με τα σχόλιά τους.

Έτριψα τα μάτια μου και προσπάθησα να αδειάσω το μυαλό μου από κάθε σκέψη. Με περίμενε μια πολύ δύσκολη μέρα. Ήθελα τόσο πολύ να μείνω κουκουλωμένη στο ζεστό μου πάπλωμα και να αφεθώ σε ένα ακόμα δώρο ξεκούρασης, μα σηκώθηκα από το κρεβάτι βογκώντας δυνατά. Όσο μεγάλωνα, με μεγάλη μου δυσαρέσκεια διαπίστωνα πως γινόμεουν ένα αντίγραφο της Άνχελες, της μάνας μου.

Η μέρα ήταν υπέροχη, μία ακόμα όμορφη μέρα στα τέλη Απριλίου, και ο ήλιος έλαμπε δειλά, καθώς ξεπρόβαλλε πάνω από την κοιμισμένη ακόμα Μαδρίτη. Κοίταξα έξω από το παράθυρο για μια στιγμή, όμως πριν προλάβω να παρασυρθώ από τη θέα, κατευθύνθηκα προς την κουζίνα και έβαλα να ετοιμάσω πρωινό. Μισοκοιμισμένη ακόμα, πάτησα το κουμπί της καφετιέρας που την είχα ετοιμάσει αποβραδής και βουτύρωσα δύο φρυγανιές. Άρχισα να μασάω μηχανικά και κατάφερα να ανοίξω και τα δύο μου μάτια μόνο τη στιγμή που οι πρώτες γουλιές του αρωματικού καφέ έφταναν στο στομάχι μου.

Σειρά είχε το μπάνιο. Έβγαλα τις πιτζάμες μου και κοίταξα το είδωλό μου στον καθρέφτη. Χαμογέλασα στην εικόνα της νεαρής, όμορφης κοπέλας με τα φωτεινά μελιά μάτια και τα μαύρα σπαστά μαλλιά που με αντίκριζε και μπήκα στο ντους. Ετοιμάστηκα όσο πιο γρήγορα μπορούσα και έτρεξα στην πόρτα αρπάζοντας όπως περνούσα τη μεγάλη μου τσάντα και τα

κλειδιά μου. Είχα αργήσει για τη δουλειά.

Κατεβαίνοντας στην είσοδο της πολυκατοικίας, στάθηκα για μια στιγμή και επέτρεψα στο φως του ήλιου, τις μυρωδιές και τους θορύβους της πόλης να βομβαρδίσουν τις αισθήσεις μου. Η ομορφιά αλλά και η κοσμοσυρροή της Πλάθα ντε Θιβέλες* με συγκλόνιζε κάθε φορά και δεν κατάφερνα να τη συνηθίσω, αν και ζούσα δίπλα της αρκετά χρόνια.

Χώθηκα βιαστικά στην πυκνή κίνηση της οδού Ντ' Αλκαλά και ως συνήθως η διαδρομή μέχρι την Πουέρτα δελ Σολ** κράτησε όσο τέσσερα τραγούδια στο ραδιόφωνο. Έστριψα δεξιά στον στενό παράδρομο -αν και δεν τον συμπαθούσα επειδή ήταν στενός και πάντα φοβόμουν ότι κάπου θα χτυπήσω-, όπου υπήρχαν οι περισσότερες πιθανότητες να βρω πάρκινγκ. Πέντε λεπτά αργότερα, τα τακούνια μου χτυπούσαν στο πλακόστρωτο που οδηγούσε στο σύγχρονο τουριστικό γραφείο στο οποίο δούλευα τα τελευταία τρία χρόνια.

Χαιρέτισα την Κριστίνα στην υποδοχή και σχεδόν έτρεξα στο βάθος της αίθουσας, στο προσωπικό μου γραφείο. Άνοιξα τον υπολογιστή, έβγαλα τα γυαλιά μου, κάθισα στην ανατομική μου καρέκλα -είχα διαθέσει σχεδόν το ένα τέταρτο του πρώτου μου μισθού για να την αποκτήσω- και στράφηκα στην καλή μου φίλη, στο διπλανό γραφείο.

* Από τις γνωστότερες και ωραιότερες πλατείες της Μαδρίτης.

** Μία επίσης πολυσύχναστη πλατεία, ένα από τα πιο εμβληματικά ορόσημα της Μαδρίτης.

«Πώς πήγε το χθεσινό ραντεβού; Λίγο κουρασμένη μού φαίνεσαι», την πείραξα.

Η Μαρία ήταν η ψυχή των πάρτι, δεν κουραζόταν ποτέ και μπορούσε να αντέξει ώρες διασκέδασης, σαν ένα υπερφυσικά μεγάλο κουνέλι της Ντούρασελ με καρέ, μαύρα μαλλιά.

«Ξενύχτησα πάλι χθες», χαμογέλασε και μου έκλεισε το μάτι.

Το περίεργο θα ήταν να έπινε ένα τσαγάκι και να κοιμόταν στην ώρα της και στο κρεβάτι της.

«Να υποθέσω ότι το ραντεβού σου με τον νεαρό Μπαζίλ πήγε καλά;»

«Μπαζίλ; Ποιος Μπαζίλ;» γέλασε τόσο δυνατά που τα καρέ μαλλιά της έχασαν το αυστηρό τους σχήμα.

Σήκωσε το χέρι της με τα κατακόκκινα νύχια και τα έβαλε στη θέση τους, πίσω από τα αφτιά της.

«Γνώρισα έναν φλογερό Καστιλιάνο* εκθές. Δειπνήσαμε σε ένα ιταλικό εστιατόριο, ήπιαμε καλό κόκκινο κρασί και τελειώσαμε τη βραδιά στο σπίτι του».

Η Μαρία άρχισε να περιγράφει το ραντεβού της -και όσα συνέβησαν μετά από αυτό- με γλαφυρές λεπτομέρειες και δεν κατάφερα να μη σκεφτώ με λίγη πίκρα ότι τα δικά μου βράδια ήταν εντελώς διαφορετικά εδώ και πολλά χρόνια. Κανείς δεν είχε καταφέρει να με συγκινήσει μετά τον Μιγκέλ.

* Κάτοικος της Καστίλης.

Πέντε χρόνια πριν, το μικρό, προστατευμένο πουλάκι του Πέδρο και της Άνχελες, αποφάσισε να ανοίξει τα φτερά του. Έφευγα πρώτη φορά από το σπίτι και αποφάσισα να κάνω ένα μικρό ταξίδι στις Βαlearίδες*, ολομόναχη. Μοναχοπαίδι και συνηθισμένη στον ασφυκτικό έλεγχο της οικογένειάς μου, έδωσα επικές μάχες μέχρι να καταφέρω το αδύνατο. Μα τα είχα καταφέρει!

Με αρχικό προορισμό την Πάλμα, την πρωτεύουσα της Μαγιόρκα, από το πλοίο ακόμα με είχαν μαγέψει τα καταπράσινα πευκοδάση, τα πελώρια βράχια που ξεπετάγονταν από τη θάλασσα και οι βράχοι από την κύρια οροσειρά του νησιού. Το ταξίδι μου είχε μόλις αρχίσει και ένιωθα πως ζούσα ένα όνειρο.

Γνώρισα τον Μιγκέλ τη μέρα που επισκέφτηκα την Κάλα Φόρνελς** και, αφού είχα απολαύσει το δροσερό μου μπάνιο, το σκούτερ που είχα νοικιάσει, έμεινε από βενζίνη σε έναν έρημο χωματόδρομο. Ήμουν έτοιμη να βάλω τα κλάματα, όταν ένα ζεστό, βαρύ χέρι με ακούμπησε στον ώμο.

«Ομορφούλα, μήπως χρειάζεσαι βοήθεια;»

Μπανάλ, το ξέρω, αλλά μόλις αντίκρισα για πρώτη φορά τα μαύρα του μάτια και το γεροδεμένο του κορμί, έπαθα αυτό που θα πάθαινε κάθε μοναχική, ταιπωρημένη παρθένα δεσποσύνη, αναγνωρίζοντας στον σωτήρα της, τον πρίγκιπα με το άσπρο άλογο

* Πρόκειται για ένα σύμπλεγμα έντεκα νησιών στη Μεσόγειο, ανατολικά της Ισπανίας, στην οποία και ανήκουν.

** Μικρός όρμος που βρίσκεται στη νοτιοανατολική ακτή της Μαγιόρκα.

ή το παλιό ποδήλατο στη συγκεκριμένη περίπτωση. Τον ερωτεύτηκα αθεράπευτα με την πρώτη ματιά.

«Ελένα; Πού τρέχει πάλι ο λογισμός σου;»

Κατακόκκινη από ντροπή, σήκωσα το βλέμμα και κοίταξα απολογητικά τη Μαρία.

«Σίγουρα πάλι αυτόν τον αχρείο θα σκέφτεσαι, αυτό το ρεμάλι, αυτόν τον... τον ανεκδιήγτο. Ούτε το όνομά του δεν θέλω να λέω», είπε εκνευρισμένη και λίγο έλειψε να χαλάσουν τα μαλλιά της ξανά.

«Αυτόν έχεις στο μυαλό σου κάθε φορά που παίρνεις αυτό το γλυκανάλατο βλέμμα. Κορίτσι μου, αρκετά! Πρέπει επιτέλους να τον ξεπεράσεις, πέρασαν τρία χρόνια από τότε που χωρίσατε. Και πάω στοίχημα το καινούριό μου αμάξι, πως ο Ρωμαίος σου έχει ήδη φτιάξει τη ζωή του».

Με αυτήν την τραγική δήλωση, που με βασάνισε για αρκετή ώρα, μου γύρισε την πλάτη της και ασχολήθηκε με τη δουλειά της. Δεν μου άρεσε να σκέφτομαι τον Μιγκέλ στην αγκαλιά κάποιας άλλης γυναίκας. Ευτυχώς κάποια στιγμή, κατάφερα να τον βγάλω εντελώς από το μυαλό μου, όπως όφειλα. Παρήγγειλα έναν καφέ με βαριά καρδιά και τον άφησα σχεδόν ολόκληρο, αφού η μέρα ήταν δύσκολη. Έπρεπε να παραδώσω μέχρι το σχολάσμα ένα πακέτο διακοπών στην Ελλάδα που θα έμπαινε στο καινούριο πρόγραμμα του πρακτορείου. Η «Iberia»^{*} δεν είχε βολικά δρομολόγια, η «Aegean» δεν είχε

* Η μεγαλύτερη αεροπορική εταιρεία της Ισπανίας.

διαθέσιμες θέσεις και δεν έβρισκα ανταπόκριση στις πτήσεις καμίας άλλης εταιρείας.

Είχε πάει οκτώ και ακόμα δεν είχα τελειώσει, πράγμα που σήμαινε οπωσδήποτε μια ωραία κατσάδα από το αφεντικό μου. Ευτυχώς ήμουν πολύ καλή στη δουλειά μου και δεν ανησυχούσα μήπως με απολύσουν. Το πακέτο θα ολοκληρωνόταν την επόμενη μέρα, αν έβρισκα κάποια λύση, ή θα ακυρωνόταν εντελώς. Η όρασή μου είχε θολώσει και το κεφάλι μου πονούσε, έτσι το χέρι μου πήγε αυθόρμητα στο πρώτο συρτάρι και στο απόθεμα παυσίπονων που διατηρούσα και μειωνόταν τον τελευταίο καιρό με γοργούς ρυθμούς. Οι συνάδελφοί μου είχαν φύγει ήδη, έτσι έβαλα τον συναγερμό και κλείδωσα πριν φύγω. Έκανα μια στάση στον δρόμο για να παραγγείλω φαγητό από το αγαπημένο μου εστιατόριο, που θα μου το έστελναν αργότερα -δεν ήμουν καλή μαγείρισσα, αλλά δεν είχα και καμία όρεξη να μαγειρεύω βραδιάτικα-, και γύρισα σπίτι.

Έβγαλα τα παπούτσια και το φόρεμά μου και το πέταξα στο καλάθι με τα άπλυτα. Το Σάββατο που ήταν η μέρα της μπουγάδας, θα πλενόταν μαζί με τα υπόλοιπα. Μένοντας με τα εσώρουχα, έβαλα ένα ποτήρι κρασί και απλώθηκα στη φαρδιά, άσπρη πολυθρόνα δίπλα στο τζάκι. Ήπια μερικές γουλιές απολαμβάνοντας την παγωμένη, ελαφρώς στυφή του γεύση και έκλεισα για μια στιγμή τα μάτια. Από στιγμή σε στιγμή θα ερχόταν ο νεαρός από το εστιατόριο με την παραγγελία μου και θα πάθαινε ένα μικρό σοκ

ή μια ευχάριστη έκπληξη αν με έβλεπε έτσι, μα δεν είχα κουράγιο να σηκωθώ και να φορέσω πιτζάμες. Ούτε κατάλαβα για πότε με πήρε ο ύπνος.

Το κουδούνι χτυπούσε δαιμονισμένα και πετάχτηκα από τον καναπέ χύνοντας το μισό μου κρασί στην πολυθρόνα και στο χαλί. Κοίταξα γύρω μου ζαλισμένη ακόμα και μετά θυμήθηκα σε μια ξαφνική αναλαμπή το φαγητό.

Έτρεξα να ρίξω πάνω μου μια ρόμπα πριν ανοίξω την πόρτα. Στάθηκα μπροστά στην πόρτα, έστρωσα τα μαλλιά μου και άνοιξα χαμογελώντας.

«Η παραγγελία σας».

ΠΕΡΑ ΑΠΟ ΤΟ ΠΕΠΛΟ ΤΩΝ ΟΝΕΙΡΩΝ

Κάποιες ψυχές γεννήθηκαν για να συναντηθούν...

Η Ελένα πάντα ένιωθε ότι η ζωή της ήταν μισή, ότι ένα μεγάλο, ίσως το πιο σημαντικό, κομμάτι της καρδιάς της έλειπε. Πίστευε ακράδαντα πως η ευτυχία της είχε γυρίσει την πλάτη και δεν θα ερωτευόταν ποτέ. Αποφασισμένη να συνεχίσει για πάντα μόνη, αφοσιώνεται στη δουλειά της, μέχρι τη στιγμή που εμφανίζεται εκείνος...

«Αυτή τη φωνή την ήξερα τόσο καλά όσο και τη δική μου. Πάγωσα ολόκληρη και η καρδιά μου χτυπούσε σαν τρελή. Δεν χρειάστηκε καν να σηκώσω το βλέμμα για να δω ποιος ήταν».

Από την Ισπανία του σήμερα μέχρι τη Μάλτα του χθες, ξεκινάει μια μαγική ιστορία. Δύο κεντρικά πρόσωπα, ένα στο σήμερα και ένα στο μακρινό παρελθόν, παλεύουν για το δικαίωμά τους στη ζωή και την αγάπη κάνοντας τις επιλογές τους, προκαλώντας τη μοίρα και αντιμετωπίζοντας κάθε συνέπεια. Χαμένοι έρωτες που επιστρέφουν απρόσμενα αλλά και νέοι, προδοσίες, μάχες και ανατροπές σας προσκαλούν σε ένα συναρπαστικό ταξίδι.

